

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editură Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

POEME DEDICATE ZILEI LIMBII ROMÂNE¹

Mircea Dorin ISTRATE

LIMBA NOASTRĂ

Motto:

*„Limba noastră-i limbă veche încifrată-n Tărtărie,
 Ce-au vorbit-o moșii noștri prin Carpații înstelăți,
 Ea e veche ca și timpul, plămădit din veșnicie,
 Giuvaier dintr-o comoară, împărțită între frați.”*

Păstorindu-și din-ceputuri turme pe-un picior de plai
 Din cuvinte unse-n miere șlefuit-au Miorițe,
 Ce din tată-n fiu trecut-au prin frumoase guri de rai,
 Să se știe că de-aicea, ni e trag a noastre vițe.

Întinzându-și peste lume cea moșie și avere
 În cuibarul viețuirii înmulțitu-s-au străbunii
 Și-ntorcând mereu țărâna și-au luat de-aici putere
 Ca vecinii să îmi știe, că pe-aici, ei sunt stăpânii.

Mai apoi, trecând prin timpuri, tot mergând în urma
 turmei
 Au ajuns spre malul lumii ca să pună stâlpi de țară,
 Iar pe-acolo, cap de neamuri au rămas, cu dorul mumei
 Cu-a lor zei, cu dulcea limbă ca o zi de primăvară.

Azi, din ce am fost odată suntem doar o amintire,
 Mult prea blânzi și prea slugarnici din ce-am fost mai
 altădat,
 Cu vecini perfizi și hulpavi, ce ne fură în neștire
 Trupul țării și averea, ce străbunii le-au lăsat.

Numai limba și credința ne mai țin uniți în vreme
 Și speranța, că odată mai veni-va un Mihai,
 Ce s-adune laolaltă, sub înaltele-i însemne
 Ce furatu-ne-au străinii și pe cei de-un singur grai.

RUGĂ PENTRU LIMBA ROMÂNĂ

¹ Mircea Dorin ISTRATE, Târgu Mureș, 31 August 2022. Apărute și în **Bumerang literar**

Motto:

„Trecător prin ceruri ninse
Cu luceferii în roi,
Însfințesc cu-a mele vise,
Urma carului cu boi”

Doamne ce-ai făcut atâtea pentru raiu-ți din poveste
Unde neamuri nesfârșite dimpreună veșnicesc,
Fă de vrei, ca toți aceștia să vorbească românește
Că nu-i limbă mai frumoasă pe întinsul tău ceresc.

2

Are miere în cuvinte și e leac de pus la rană
Dacă ții în al tău suflet tănuite dureri,
Ea împacă și unește, ce dezbină și destramă
Și e vorba îndulcită la iubiri de primăveri.

Și-apoi Doamne, rugi smerite ce 'nălțăm la ceruri sus
Pline toate de nădejde pusă-n ultima speranță,
Doar în limba românească au cuvântu-n jale uns
Când cerșim iertări spășite, la păcatele din viață.

Și-apoi doina cu aleanul, și-apoi dorul cu fiorul
Nu Tu pusu-le-ai, Mărite, în cuvântul eminesc?
Inimi toate să tresalte, însfințească-se cu dorul
Când poeții vruți de tine, românește glăsuiesc.

N-ai pe boltă un Luceafăr înroit cu alte stele
Care-n noapte luminează nesfârșitul Tău ceresc?
Și-apoi raiul fără margini, îmbuibat cu toate cele
Nu e plin de noi românii, ce pe Tine te slăvesc?

De-asta fă a noastră vorbă toți pe-acolo s-o vorbească,
Că e limbă de Cazanii însfințită de dieci,
Și e veche ca Adamii din grădina Ta lumească
Ce ne-ai dat-o să o ducem, din-ceputuri până-n veci.

A NOASTRĂ LIMBĂ ROMÂNEASCĂ

Cum sună limba românească, urechii care o ascultă,
V-ați întrebat măcar odată, așa, din pură întâmplare?
E lină, dulce și doinită, de toți ce-o simt, ușor vorbită,
Iar pentru suflete și inimi, alintător-vindecătoare.

În ea e miera bucuriei și întristata amăreală,
Divinul ce-i într-o iubire și visul 'nălțător spre stele,
Iertări smerite la greșeală, cerute-n rugă, cu sfială,
Și dorul pus în bobi de lacrimi, din toate simțurile cele.

E șoapta mută care spune mai mult de câte sunt de spus,
Cuvântul iertător greșelii și-nălțătoarea mulțumire,
Durerea cea fără margini din bocetul la cela dus
Și în lungimea unui vers, la toate astea, lecuire.

Cetatea Cavalerilor

Și-apoi la noi și cucul cântă în dulce graiul românesc
 Iar ciocârliă-n tril se-avântă ne spuie cântul ei divin,
 În limba noastră și izvorul și vânturile îmi șoptesc
 Și-o strună-n cântul ei ne-adună, în jurul unei căni cu vin.

A noastră limbă-i limbă veche, lăsată-n rând de la strămoși,
 Vorbită de Adamii noștri în caldul ăstui cuib de lume,
 Voi moștenire-n rând lăsați-o, avere pentru norocoși,
 Ce-n veci de veci să mi-o păstreze, că-i veche taină și minune

3

CE E LIMBA ROMÂNESCĂ?

Ce e limba românească?
 Frumuseți ce stau să nască
 Din cuvintele măiestre,
 Ca mușcate la ferestre,
 Dor nestins și alinare,
 Vechi blestem și îndurare,
 Leac la inima răpusă,
 Cea speranță-n Maica pusă,
 Pildă și proverb ce spune
 Nefârșita-nțelepciune,
 Chiuitul de la nuntă,
 Taină veche, neștiută,
 Doina plânsă în caval,
 Clipocitul unui val,
 Tolba plină cu povești
 Și iubiri dumnezeiești,
 Dragostea de neam și țară,
 Lacrima din ochi de mamă,
 Nălțătoarea cea iubire,
 Nostalgii din amintire,
 Bucurii prinse-n visare,
 Bocet trist de-nmormântare,
 Viața scursă-n veșnicie,
 Tot ce-a fost și ce-o să fie,
 Harul pus în Eminesc
 Din divinul cel ceresc
 Leac la suflet, alinare,
 Nefârșită încântare.

DE CITESC A TALE VERSURI

(Lui Eminescu, Luceafărul limbii române)

De citesc a tale versuri mă-nfior câtând cu gândul
 Spre Măritul, care-ncuget ți-a turnat dumnezeire
 Și-n cuvânt ți-a pus simțire, iar cel suflet miruindu-l
 La 'nălțat peste a noastre, să se facă nemurire.

Tu, în slova-ți mângâiată pus-ai jalea și cu dorul
 Și iubirea să ne urce spre cerescul cel divin,
 Nerăbdarea tinereții, mări de lacrimi și fiorul

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

Cetatea Cavalerilor

Ce să-mbete-a noastre inimi, ca pocalele cu vin.

Mai apoi, în nopți cu lună ne-ai purtat prin universuri
Să ne-arăți nemărginirea lumilor de-acol' de sus,
Cum genuni ce nasc luceferi, înlăuntrul unor versuri
Tăinuiesc iubiri mărețe, petrecute în ascuns.

Iar pe lacul plin de nuferi tremurând în unduire
Sub ascunsul unui nour, pe o noapte înstelată,
La o tânără codană îndulcită cu iubire
I-ai vândut un roi de stele, pentr-o gură sărutată.

4

Când în codrul de aramă ți-ai ascuns copilăria
În poiana înflorată sub o buză de izvor,
Ai știut că vine-o vreme când te-ncearcă nostalgia
Și-ntr-o lacrimă usca-vei fierbințeala unui dor.

În scurtimea vieții tale moșii ți i-ai pus în ramă
Ca aminte să-ți aducă de măririle trecute,
Când pe domnul și prostimea îi dureau aceeași rană
Și-mpreună sângerat-au în onoare și virtute.

Când te-ai dus din astă lume în vecia ta cerească
Domnul te-a aprins Luceafăr sus pe boltă-n nemurire,
Iar în urmă ta lăsat-ai, din ce-a limbă românească,
Mierea dulcilor cuvinte, să se facă nepieire.

Când citesc a tale versuri, bobi de lacrimi de pe geană
Cad pe sufletu-mi ce încă se-ndulcește cu-al tău vers,
Și atunci te văd cu gându-mi ca pe-un sfânt fără prihană
Ce-nsfințește a sa urmă, colindând prin univers.

DOR ȘI DOINĂ

Motto:

*„Eu «DORUL» l-am găsit în «FOAIE VERDE»
Pe unde veșnicia mi l-a pus”*

Cuvântul DOR și DOINĂ, doar tu îl înțelegi,
Române ce-n trăire ai ale tale legi,
De suflet și de minte, de inimă dictate,
Rotundul lor să-l simtă tot neamul ce ți-e frate.

În alte limbi, la alții, al vorbei înțeleș,
În minte și în suflet nu dau nicicum un ghes,
Doar noi pe astă humă ades ne-nfiorăm
Când spunem „Dor și Doină” și-n suflete vibrăm.

Cuvântul DOR cuprinde simțirea noastră toată,
Când încă ne-nfioară privirea cea de fată,
Când duși suntem departe de țara noastră dragă
Și gândul ni-i la dânsa, mai toată ziua-ntreagă.

Când moși bătrâni întorcem viața noastră-n gând
Și stăm postăți de timpuri acolo rînd la rînd,
Când am dori ca ceia ce-acuma-s duși în moarte
Cu noi să fie-aicea și nu în ceea parte.

*

Când DOINĂ zicem încă, în suflet fiecare
Îmi simte o durere în picurări de jale,
O ducere cu gândul la ce de-acum e dus,
Speranța ce din caier s-a tors demult pe fus.

5

E mai întotdeauna durere și suspin,
Nostalgică visare în chinga unui chin,
O pierdere ce încă ți-aduce întristare,
O clipă nepierită ce nu se vrea-n uitare.

Să știți că până încă avem în noi un DOR
Și-o DOINĂ să le ducem cu noi în viitor,
Avem în noi simțire lăuntrică, curată
Și-om fi români de-apururi, cu tot ce-am fost odată.

Când spui: „i-e Dor de tine” și-o boabă lăcrimată
Va umezii o geană la fel ca altădată,
Cuvântul cela vine din suflet și simțire,
Din inimă și minte, te umple de iubire.

ȚINEȚI LIMBA NEPIERITĂ

Moșii noștri, înțelepții, pusu-ne-au în gând povață,
Să-nvățăm că doar credința și cea limbă țin în viață
Neamul nostru din-ceputuri, până-n ziua de apoi,
Ca să fim pe huma noastră și în bine și-n nevoi.

Că doar limba și credința dau speranță și putere
C-al nost neam, ce-i vechi cât lumea, niciodată nu va piere,
Iar de-om ține între graniți pe acei care vorbesc
Limba noastră strămoșească, vom ajunge în ceresc.

Numai limba românească are-n ea cuvântul DOR,
Ce doar noi îl înțelegem, îl simțim, ne poartă-n zbor,
Ne ridică în tăria cerului cel înșfînțit,
Ne alintă, ne mângâie în smerit și-n fericit.

Și-apoi câte mii cuvinte cu-alte mii de înțelesuri
Dau în rînd din fiecare minunate alte sensuri,
Ce fac limba noastră vie, dulce ca o primăvară,
Ce de-oalinți în al tău suflet, ții în tine o comoară.

MAICĂ, DOINĂ, NEAMUL, ȚARA, HUMA, toate-s lăcrimate
Și cu viața noastră-ntr-una din vechime-s apărute,
De-asta marile cuvinte au în ele cea putere
Ce ne fac eroii zile, când ea, patria, ne-o cere.

Țineți limba nepierită, țineți datina străbună,
Țineți sfinte obiceiuri de din vremea cea bătrână,
Și păstrați dulceața limbii, ceea veche, din-ceput,
Ca să știm că suntem umbra timpului pe-aici trecut.

*

Limba noastră românească e un figure de miere,
Dați-i sfântă-nchinăciune să își ia din noi putere,
Că de-o ținem în onoare, în curat și în cinstire,
Fi-vom ici, pe huma asta, timp lungit, spre veșnicire.

6

DOVEZI DE VIETUIRE

Istoria străveche, aceea adevărată,
Stă-n limba cea vorbită de bunii mei moșneni,
În semne încifrate în lut sau pe vreo piatră,
La sfânta Tărtăria, Dârjov, ori Cucuteni.

Pe-atunci, în vechea lume, cuvântul era lege
Și în puține semne puneai un legământ,
Vreo vrajă, imn de slavă, ori fapta unui rege,
Blesteme ce dușmanii să-i bage în mormânt.

În datini și-obiceiuri stau zile însemnate
Anume dară puse să ținem bine minte,
Ne fie de-o schimbare, de-un hram, de sănătate,
Să știm ce-a fost în urmă și cum o fi 'nainte.

Așa era viața pe-atunci, în cele timpuri,
Un semn, erau cuvinte spunând ceva anume,
Porecla ta și locul erau însemn de neamuri,
Iar fapte mari făcute, te încinșteau c-un nume.

Ascunse în legende, în mituri, în povești,
În vechile balade se tăiniuesc adânc
Eroi din cele timpuri din spițele-omenești,
Ce în al lor pomelnic, bucăți de vremuri strâng.

Citește-le cu grijă, că ele îți vor spune
Cum fost-a a lor viață, în timpul cela scurs,
Eroii și-a lor fapte din vremile bătrâne
Ce-n fila de poveste, e adevăr ascuns.

Învață și păstrează[în țandără de minte
Minunile acestea, istorii curgătoare,
Ele-s dovadă vie, de ce a fost 'nainte,
De cum prin astă lume, trecut-am în urcare.

VORBĂ VECHĂ BĂTRÂNEASCĂ

Mi-e dor de-o vorbă veche, bătrânească
Ce are-n ea atâtea înțelesuri,
Rămasă din cea limba strămoșească

Cu tâlcul ei vrăjit, plin de eresuri.

În ceea vorbă-i multă-nțelepciune
Ce-au adunat-o-n veacuri de gândire
Strămoșii făcători de fapte bune
Ce au acum în ceruri izbăvire.

Nici nu gândim ce-avere ne lăsară
Și ce comoară-n grai e tăinuită,
Că vorba cea bătrână-i floare rară,
Ea înstelând cea limbă ce-i vorbită.

7

Prin ea legăm trecutul de departe
Cu mersul zilei cele-i de acum,
De-o mai vorbim nimic nu ne desparte
De-al nostru început, pe-acesta drum.

Bătrâna limbă fie-ne ca moaște-n
Biserica vorbirii românești,
Prin ea oricine-n lume recunoaște
C-aici am fost din timpuri strămoșești.

Că VATRA-i vatra noastră din-ceputuri,
Că MOȘUL CEL BĂTRÂN e Dumnezeu,
Că DORUL nostru-i numa-n aste luturi,
Că STRUNGA și RĂBOJUL am doar eu.

Că ceia TROACĂ fosta-mi scaldătoarea
Și-n COPĂRȘĂU m-or duce-n ȚINTIRIM,
Că MUMA e atoateștiutoarea
Și-n fața lui IO, eu doar mă-nchin.

*

Țineți la limbă, HASNĂ să vă fie
Când mi-o GRĂIȚI, că bine îmi alegeți,
Că-n rai de-ajungeți, ca să-mi fiți vecie,
Cu ai bătrâni puteți să vă-nțelegeți.

LIMBA BĂTRÂNEASCĂ

Mi-e dor de limba bătrânească, cu vorba-i moale, liniștită,
Din vreme veche, strămoșească, pe-aicea încă nepierită,
În spusa ei sunt vremi bătrâne și-atâtea taine încifrate,
Atât adâncă-nțelepciune, șirag de perle adunate.

Cuvintele în ea îmi cântă, avându-mi tril de ciocârlie,
Ce-n preasmerenie se umplu de dor arzând și bucurie,
În zisa lor se-nlăcrimează fiorul pus în Mioriță,
Iar în lucrarea cea surpată, jertfelicita nevestiță.

Și câte încă vechi zicale ce le-au rostit demult străbunii
Ne fie stup de înțeleșuri, avere ce-au purtat-o bunii
Prin viața lor și-apoi mi-au dat-o, ajungă-ntreagă pân' la mine,

Iar eu ți-oi da-o mână nepoate, s-o porți și-n veacul care vine.

Cu ea ne-am dus în largul lumii când pus-am stâlpi de noi popoare
Ce s-au întins pe dunga zării lărgind bătrânele hotare,
De-aceea astăzi încă spunem că-n jur-prejur avut-am frați,
Iar încă mult mai pe departe avem pe-acolo veri, cumnați.

*

Grăiți-mi limba ceia veche, că ea ne leagă de trecut,
Să știm c-aici am stat de-a pururi în cuibul nostru, dinceput,
Și nume-am dat la toate cele în limba veche, bătrânească,
Așa că voi păstrați-o dară, să poată încă, viețuiască.

8

Nu mi-o stâlciți că-i pierde gustul și frumusețea și-nțeleșul,
Devine searbădă și goală, își pierde farmecul, eresul,
Ea ne-a ținut uniți prin veacuri pe toți de-un neam și-același grai
Și poate sus, prin cele ceruri e limba vorbitoare-n rai.

Eu țin la limba mea străveche, ce-n rând tot neamul mi-a vorbit-o
Și care eu, la fel ca dânșii, mereu în vremuri mi-am iubit-o,
Cu ea mi-am scris prin veac trecutul și viitorul ce-o să vie,
Cu ea cerșim iertări la Domnul, cu ea ne-ngroapă popa-n glie.

**

Pe humă pune-oi un pripon, să țin cu brânca nemuritul
Și-n dosul stânii-ntr-un cotlon, răvaș să am cu veșnicitul,
Când nevoit, din cele două, lua-voi doar o creștătură,
Pe lângă mine treacă timpuri, ajungă-n cele de din urmă.

Acolo tot pe voi, românii să vă gădesc îmbătrâniți,
Ca noi, ce-om fi cei de pe urmă, să fim înveșniciți ca sfinți,
Că l-am slujit pe Preaiubitul de când am fost Adamii humii
Și până-n ceasul de pe urmă, când bate-va sfârșitul lumii.

A NOASTRĂ LIMBĂ ROMÂNEASCĂ

Cum sună limba românească, urechii care o ascultă,
V-ați întrebat măcar odată, așa, din pură întâmplare?
E lină, dulce și doinită, de toți ce-o simt, ușor vorbită,
Iar pentru suflete și inimi, alintător-vindecătoare.

În ea e mierea bucuriei și întristata amăreală,
Divinul ce-i într-o iubire și visul 'nălțător spre stele,
Iertări smerite la greșeală, cerute-n rugă, cu sfială,
Și dorul pus în bobi de lacrimi, din toate simțurile cele.

E șoapta mută care spune mai mult de câte sunt de spus,
Cuvântul iertător greșelii și-nălțătoarea mulțumire,
Durerea ceea fără margini din bocetul la cela dus
Și în lungimea unui vers, la toate astea, lecuire.

Și-apoi la noi și cucul cântă în dulce graiul românesc
Iar ciocârliă-n tril se-avântă ne spuie cântul ei divin,

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

Cetatea Cavalerilor

În limba noastră și izvorul și vânturile îmi șoptesc
Și-o strună-n cântul ei ne-adună, în jurul unei căni cu vin.

A noastră limbă-i limbă veche, lăsată-n rând de la strămoși,
Vorbită de Adamii noștri în caldul ăstui cuib de lume,
Voi moștenire-n rând lăsați-o, avere pentru norocoși,
Ce-n veci de veci să mi-o păstreze, că-i veche taină și minune

VĂ LAS

Motto:

„Trecător prin ceruri ninse/ cu luceferii în roi,
Însfințesc cu-a mele vise,/ urma carului cu boi”

Venit e timpul meu de ducă, din lumea-n care am iubit,
Corola florilor din luncă, cel susur de izvor grăbit,
Un cimbrisor pe cărăruia ce șerpuia spre vârf de deal,
Acolo unde priveghează, bătrâna stână din Ardeal.

Le las la cei ce vin în urmă, pădurea ce-am găsit-o crâng
Și via dulce, îmbrumată, cu-ai săi ciorchini ce-n teascuri plâng,
Pomiștea popii de pe Coastă cu toate merele-i de aur,
Povești de la bătrâni știute, cu Feți-Frumoși și cu balauri,

Codanele, cu ochi ca marea ce tinerețea mi-au vrăjit,
Și bolta nopții înstelate, cu norul ce ne-a ocrotit,
Când ne vindeam pe-un pumn de stele înflăcărate sărutări
Și-n șoapte ne juram iubire, în clipe lungi, de amânări.

Și Valea v-o mai las pe toată, cu mure-n soare îndulcite
Și tot hotarul cu bucate și lanuri grele unduite,
Și colilia pe pășune, frăguțe dulci, însângerate
Și turma veșnic înnoită amirosind a caș și lapte.

Și țintirimul de pe Dâlmă cu bunii mei lăsați însemn
Ce-și dorm sub pruni vecia scrisă pe învechite cruci de lemn,
Și scocul morii ce odată ne-a săturat flămânda gură
Și truda de țăran pe humă, s-avem mereu de-mbucătură.

Și în cuprinsul lor, a toate, vă las biserica din deal,
De timpuri toată înșfințită în ruga lacrimilor val,
Să știți că doar prin ea ne ținem cuibarul nostru la un loc
Sub patrafirul de credință și ce dă Domnul, la soroc.

*

Mai mult de-atât nu am, și-i bine, să fiu sărac când mă voi duce
Să veșnicesc cu neamul care, pomelnic stă înscris pe cruce,
De-aceea când, mă dați veciei să ziceți doar, un: Doamne-l iartă!
C-a fost și el o clipă scurtă, un suflet bun, pe astă vatră.

Și de-ți simți c-așa vă vine, pe tremurata voastră geană
Un bob de lacrimă să puneți, la suflet faceți-i pomană,
Și-apoi, trei zile adunate să mă vorbiți numai de bine,

Să pot ajunge-n raiul care, găsi-va loc și pentru mine.

STRĂBUNUL MEU ȘI LIMBA MEA BĂTRÂNĂ

Lui Moșu-i mulțumesc, lui Mama tână
C-au vorovit în limba cea bătrână
Și mi-au lăsat-o dar dumnezeiesc
Să știu ce limbă veche, mai vorbesc.

Cuvintele că au o rădăcină
Ce din ceresc lăsată-i ca să vină
Și că la ea de încă mă cobor
Voi fi cu moși mei în lumea lor,
Și cu Adamii ceia de-nceput
Ce pe aici cu turma mi-au trecut
Mergând spre largul lumii, rând la rând
În mii de ani, ținând mereu în gând
Poveștile din vremea de-nceput
Și-ntâiul scris pe ciobul ud de lut,
Cântări și datini, vrăji de lecuit,
Mărgele pentru fete de iubit,
Și portul vechi din vremile bătrâne,
Și rânduiala de făcut la stâne,
Răbojul pus la grindă ca socoată
Și zeei cei ce făc a noastră soartă.

Și în vecia clipei cât mi-au stat
În locul cel de-acolo-ndepărtat
Și-au mai adus aminte de-a lor casă,
De neamul lor viteaz, trecut prin coasă,
De cât popoare au lăsat în urmă
Împestrițând pământul cu-a lor urmă.

*

Așa că dacă astăzi ți se pare
Că vorba ta își are-asemănare
Cu alta de la capătul de lume,
Tu poți să spui că ești din vremi bătrâne
Un cap de neam ,ce-ai fost în mare fală,
Iar ei îți sunt nepoți, de bună seamă.

Ridică-ți fruntea, stai în măreție
Și lasă-i pe mișei la tine vie,
Nu te-or putea nicicând să te răpună
Că tu ești peste tot în astă humă
Însângerată piatră de Columnă.
Și-n orice ciob ce-n mâna mea îl strâng
Pe tine mi te laud și te plâng,
Străbunul meu, vecie pe pământ.

VOROVIND CU BUNA

-Tulai Doamne, Bună, folele mă dor
Că trii pumni de prune am mâncat asară,
Chisăliță încă și-apoi minteni mor
Că am fost pre hulpav, rău ca să nu-ni pară.

-Apoi mă băiete, zâce draga Buna,
Io ț-am zâs într-una hii mai stâmpărat,
Ai băga în tine sorele și luna
Cât îni fugi tu zâua hămesât prin sat.

Stai pe lângă mine de grâjește vaca,
Adă o luțarnă bună la purcei,
Leagănă pruncuțu pân-o hi să tacă
Că ți-oi da cereșă să îți faci cercei.

Taie buruiană, fă un piricar
Aivă puii cloștii până măne sară,
Du-te și așază luitrele la car
Moșu-to să ducă cucuruz la moră.

Ia tu fedeleșu și-un ulcior de toartă
Să-ni aduci de grabă apă de izvor,
Să vă fac o zamă de fusaică lată
Și c-o costă friptă bine în cuptor.

Pân-o hi să hiarbă mămăliga mare
Fă vre-o zece pupe bune pentru boț
Și-apoi la aniază, fă de du mâncare
La a noști care-s, pe hotare toț.

*

Domne cătă treabă am de-amu a face
Când, acol', la Vale, plin îi de copii,
Trece-o zâua asta chiar de nu am pace
Ș-apoi mâni la scaldă totă zâua-i hi.

Poa' să facă Buna tăt ce vre să facă,
Că io, Doamne Sfinte, n-o mai slugărăsc,
Numa zâua asta încă să-ni mai treacă
Ș-apoi mâne fi-va, rai împărătesc.

**

Azi, cu gândul caut vremea cea bătrână
Sus, în Dealul Crucii, colo-ntre melini,
Nu-s mai Tata, Mama, Moșu, Mama tână,
Casa, curtea, șura, locu-i plin de spini.

Să iertați cu toții, câte supărări
Va făcut copilul cela fără minte,
Peste tot și toate pune-oi împăcări
Și-un sărut pe suflet, preasmerit, cuminte.

Cum ți-aș da Mărite anii puși în soartă
Ce-i mai am de-acuma până la sfârșit,

Numai dă-mi o ziuă, mare, lungă toată,
Și mă fă copilul cela fericit.

Aș griji purceii, puii, cloșca, vaca,
Duce-oi de amiază, sus, în Continit,
Toate înc-oi face Bunii, că săraca
Mult mă tot iertat-a câte i-am greșit.

Ne-am trecut prin lume, toți câți am venit
Din copilărie, raiul pământesc,
L-am gustat o clipă și l-om tăinui
Steie-ne în suflet, dar dumnezeiesc.

12

BOLÂNDĂ-I LUMEA

Bolândă-i lumea! zâce Moșu, bolândă-i dară! zâce Buna,
Tăhui la cap îs tăț de-acuma și nu-i mai unul breaz din ei,
N-au să se-nșiruie cu cine, că tăț pământ și apă-s una,
Corcită turmă dezlânată, fără cârmaci, ca vai de ei.

Necoțț îs ăi de az și încă, nu mi s-or coace niciodată,
Li-i mintea numa cum să strângă și cum în fală să să-nfoaie,
În ei credință nu-i o boabă sămânță bună-adevărată,
Să veștejăsc în tot șî-n tăte și ce îmi fac, apă-i de ploaie.

De hăi bătrâni nu mai ascultă, că ei le știu de-amu pe tăte,
O datină și-o zăuă sfântă uitată-i pentru ei de mult,
Tăț beau poșârcă îndulcită, îmi pipă și ficiori și fete
Și la păcate doar li-i gândul, în ei nu-i aur, numa lut.

Păi deia-i bai și deia-i hără și moare lumea în bătaie,
Ne bate Dumnezău drăguțu că la păcate jânduim,
Aiastă lume-o hăsnășim cât dealuri fi-vor și păraie
Și apa-n piuă om tot bate-o, cât încă vremi ne-om cătrâni.

*

Țâfnoasă-i lumea și bolândă și cum îi ea sântem și noi,
Nu-i mai iertare, nici iubire, că mult prea plină-i de arțag,
O molimă acum venită-i, să mai rărească dintre noi,
Să ne înfrice al 'nost suflet, că-i plin de-atâta mângoșag.

Așa gândit-a ghiata Buna, până în clipa când s-o dus
La șapte zâle după Moșu, în țintirim, la loc umbros,
Iar a lor suflete curate, s-or veșnici la ceruri sus,
În lumea care și-au dorit-o, în ceata Domnului milos.

Cu ei s-a dus și limba veche, rămasă urmă din strămoși,
Comoară fără de pereche, alint la supărări și jele,
O vorbă de mai ținem minte, suntem din ăia norocoși
Și mulțami la moșii care-s, pe bolta-n nopti, un roi de stele.

De prin hărți străine, stânge-ne Tu, Doamne,

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 9 (25) septembrie 2022

*Pe aceia care încă glăsuim,
Limba Românească și-n a ei hotare
Pe vecie încă, hai să ne unim.*